संरम्भात्कोपनोऽतीव विषकल्पो मुनेः सुतः । उद्दिश्य पितरं तस्य यच्छ्रुत्वा रोषमाहरत् । ऋषिपुत्रेण नर्म्मार्थं कृशेन द्विजसत्तम ।

॥ कृशउवाच । तेजस्विनस्तव पिता तथैव च तपस्विनः । शवं स्कन्धेन वहति मा शृङ्गिन्गर्वितो भव ।

व्याहरत्स्वृषिपुत्रेषु मास्म किञ्चिदचो वद । अस्मद्विधेषु सिद्धेषु ब्रह्मवित्सु तपस्विषु ।

क्व ते पुरुषमानि त्वं क्व ते वाचस्तथाविधाः । दर्पजाः पितरं द्रष्टा यस्त्वं शवधरं तथा । १९८४

पित्रा च तव तत्कर्म्म नानुरूपमिवात्मनः । कृतं मुनिजनश्रेष्ठ येनाहं भृशदुःखितः ।

इत्यादिपर्व्वणि आस्तीके चत्वारिंशोध्यायः ॥ ४० ॥

॥ सौतिरुवाच ॥ एवमुक्तः स तेजस्वी शृङ्गी कोपसमन्वितः । मृतधारं गुरुं श्रुत्वा पर्य्यतप्यत मन्युना । १९८०

स तं कृशमभिप्रेक्ष्य सूनृतां वाचमुत्सृजन् । अपृच्छत्तं कथं तातः स मेऽद्य मृतधारकः ।

॥ कृशउवाच ॥ राज्ञा परीक्षिता तात मृगयां परिधावता । अवसक्तः पितुस्तेऽद्य मृतः स्कन्धे भुजङ्गमः ।

॥ शृङ्ग्युवाच ॥ किं मे पित्रा कृतं तस्य राज्ञोऽनिष्टं दुरात्मनः । ब्रूहि तत्कृश तत्त्वेन पश्य मे तपसो बलं । १९८५

॥ कृशउवाच ॥ स राजा मृगयां यातः परीक्षिदभिमन्युजः । ससार मृगमेकाकी विद्ध्वा बाणेन शीघ्रगं ।

न चापश्यन्मृगं राजा चरंस्तस्मिन्महावने । पितरं ते स दृष्ट्वैव पप्रच्छानभिभाषिणं ।

तं स्थाणुभूतं तिष्ठन्तं क्षुत्पिपासाश्रमातुरः । पुनः पुनर्म्मृगं नष्टं पप्रच्छ पितरं तव ।

स च मौनव्रतोपेतो नैव तं प्रत्यभाषत । तस्य राजा धनुष्कोट्यासर्पं स्कन्धे समासृजत् ।

शृङ्गिंस्तव पिता सोऽपि तथैवास्ते यतव्रतः । सोऽपि राजा स्वनगरं प्रस्थितो गजसाह्वयं । १९९०

॥ सौतिरुवाच ॥ श्रुत्वैवमृषिपुत्रस्तु शवं स्कन्धे प्रतिष्ठितं । कोपसंरक्तनयनः प्रज्वलन्निव मन्युना ।

आविष्टः सहि कोपेन शशाप नृपतिं तदा । वार्य्युपस्पृश्य तेजस्वी क्रोधवेगबलात्कृतः ।

॥ शृङ्गीउवाच ॥ योऽसौ वृद्धस्य तातस्य तथा कृच्छ्रगतस्य ह । स्कन्धे मृतं समास्राक्षीत्पन्नगं राजकिल्बिषी ।

तं पापमतिसंक्रुद्धस्तक्षकः पन्नगेश्वरः । आशीविषस्तिग्मतेजा मद्वाक्यबलचोदितः ।

सप्तरात्रादितो नेता यमस्य सदनं प्रति । द्विजानामवमन्तारं कुरूणामयशस्करं । १९९५

॥ सौतिरुवाच ॥ इति शप्त्वाऽति संक्रुद्धः शृङ्गी पितरमभ्यगात् । आसीनं गोव्रजे तस्मिन्वहन्तं शवपन्नगं ।

स तमालक्ष्य पितरं शृङ्गी स्कन्धगतेन वै । शवेन भुजगेनासीद्भूयः क्रोधसमाकुलः ।

दुःखाच्चाश्रूणि मुमुचे पितरं चेदमब्रवीत् । श्रुत्वेमां धर्षणां तात तव तेन दुरात्मना ।

राज्ञा परीक्षिता कोपादशपं तमहं नृपं । यथाऽर्हति स एवायं शापं कुरुकुलाधमः । सप्तमेऽहनि तं पापं तक्षकः पन्नगोत्तमः ।

वैवस्वतस्य सदनं नेता परमदारुणं । तमब्रवीत्पिता ब्रह्मंस्तथाकोपसमन्वितं । २०१०

॥ शमीक उवाच ॥ न मे प्रियं कृतं तात नैष धर्म्मस्तपस्विनां । वयं तस्य नरेन्द्रस्य विषये निवसामहे ।

न्यायतो रक्षितास्तेन तस्य पापं न रोचये । सर्व्वथा वर्त्तमानस्य राज्ञो ह्यस्मद्विधैः सदा ।

क्षन्तव्यं पुत्र धर्म्मो हि हतो हन्ति न संशयः । यदिराजा न संरक्षेत्पीडा नः परमा भवेत ।